

ПРЪСТЕНОТО ПЪТЛЕ.

Приказка, илюстрирана отъ В. Лазаркевичъ.

Пръстеното пътле видѣ за пръвъ пътъ божия свѣтъ, когато го извадиха отъ пещъта, дето се бѣ изпекло отъ сива глина.

— Колко е хубава зелената земя, и небето, и яркото слънце! — помисли си то и поиска да заплѣска криле и да изкукурига. Но изеднажъ си спомни, че тия работи сж за живитѣ пътли. Не е прилично за едно пръстено пътле, като излиза отъ пещъта, да плѣска и кукурига. Затова то се изправи мълчаливо и изгледа гордо своитѣ пръстени другарчета.

После го обвиха съ слама, сложиха го заедно съ други пътлета въ единъ сандъкъ и го отнесоха на панаира.

Тамъ, до паници и гърнета, тѣ се мждрѣха наредени — трийсетъ еднакви пътлета отъ пръстъ. Тѣ лѣшѣха подъ слънцето, цѣлитѣ гледжосани и нашарени: сини, зелени и червени. Ахъ, какъ се радваше малкото пръстено пътле на всичко наоколо и колко бѣше гордо! Струваше му се, че то е най-хубаво и най-лично отъ всички, и че всички него гледатъ. То извиваше едното си око къмъ пѣстритѣ бараки, къмъ люлкитѣ и цирка отсреща, а съ другото кимаше къмъ всѣки минавачъ, сякашъ искаше да каже: „Вземи ме де! Да видишъ само колко хубаво умѣя да пиша!“